

MARNÓ JÁNOS

Alak(talanság)vázlatok

1.

*Dúne, alakkal. Még egyszer. Dúne,
alaktalanul. Felkapja (az embert) a szél.
De már a szél is hogyan jön ide.
(Mennyit) gyűródik (az ember), mire eldönti.
Árnyék legyél-e vagy árnyékvető.
Ez is honnan jut(ott) az eszébe.*

*Hova tette az eszét.
Vissza, vissza a füle mögé.
És nekivág a buckákat megkerülni,
sikerrel jár, esendő, időnként
egészen eltűnni látszik.
A nap a legrosszabbkor süt ki.
De már belemelegedtél, kiolvadtál vala-
melyest, és akkor eltűnik.
(A valóság hidegebb minden látszatnál.)*

*Ki-kicsúszik (az ember) a saját
kezeiből. Nincs is keze, mondja
legyintőleg, talányul,
s állával a fonnyadt kabátujja
felé bök. És te
nyomban valami képbe csavarod a
fejedet, nyomasztó részletekkel
hozakodsz elő, egy elhízott
nő a halálad tud lenni.*

*Októberi telihold.
Egész tenger horkol a fejedben.
A test hűl, de egyelőre nem felejt,*

*le vagy küldve, és mit tudni,
mi van még és még és még és még lejjebb.
Odébb kell tudni állni,
tágulni, léleekben
legalább.*

*Reggel felé aztán elvágódik
(az ember), mint egy üveg,
és elnyomódik. Ott vacog
a sárga padlón. Vacog, didereg.
Melyik a jobb. Eredetileg
amellett voltál, hogy didereg, van Gogh
(árnyéka) didereg, nem pedig vacog,
aztán a szádban már mégis csak
vacogott. Utólagos jóslásokba
nem bocsátkozol, ezt tudtad, úgy-ahogy,
kicsinálni a szádból.*

2.

*Marad hátsó gondolat né-
hány, ezeket tartva szem előtt ind-
dulsz folytatni utadat kifelé
a. Jézus. Nem, miért nem, s csak nem
hagy nyugodni a csónak a grafitos vízben.
Járni tanulsz. Valaki miféle szer-
számmal szítja a tüzet,
klott kezeslábasban,
úgy nézed
(ennek az anyagnak még
őrzi emlékét [az agy]
valamelyest.)*

*Klott éj.
Oly kép, mit nemigen
ad meg a holt ég,
(fel se veszi bár, igaz,*

*s hogy miket hord
(össze) (magának) egy regény.
Előtte csillognak a szén-
darabok, mint az üveg. Julien Green.
Jó darabig feldobja az embert
egy ilyen, s azután... elég egyszer
elsütni, hogy mi történik vele.
Mi. Megtér. S vele*

*a rögeszméje.
(Mit ugrottál át, vetted észbe?)
Jó darabig, ott hagyta fent
abba, hogy jó darabig nem fogsz
malmozni a száddal, Istenem,
hallgatsz, és elhallgatózol utána...
Istenem. Kapja magát (az ember) és
kihagy – összefügg-e a vak sötéttel –
megfogalmazódik-e vaktában e kérdés.
Mész, a víz mentén, egy órát, kettőt,
fordultál-e közben, ez izgat fel később
(ha hátad elmerült a ködben).*

3.

*Mész, messzebb, még
messzebb, seggét
tárja égnek a hasadt dombvidék,
a tiéd összezár, el-
vágódni vágyol. Te-
ázol. Égeted a nyelvved, mint egy ír és
hűtöd, mint egy angol. Angol
vagy ír dog, amilyen a
gyermek van Gogh keze alól
került ki, s a nyelve, a vázlat nyelve,
hullámokban lóg kifele.
(A fogak kerítésén megtörik.)*

*Szél dübörög,
dicsérőleg írod
(hullámokban törnek a fogaid).
Vályogból vannak, agyagból és van Gogh-sár-
gákból összegyúrva, sírj-e
utánuk, vagy ejtsd ki őket mindjárt
az emlékezetedből is. Sietve.
A fájdalom, fájdalom, úgy se (így se)
rögzíthető, sístereghetsz tőle,
foghíjadon, némulóban,
tajtékzik a(z) h(abszint).*

4.

*Megszívja magát (az ember),
akár egy falevél, mely fakó,
mint a falsík, és oly légből kapott is,
abogy, forgatva erről-arról,
kedvtelve (mondhatni) magába hull.
(Magába hull) és felszívódik
(benne). És odakenődik, neki-
buzdulva, széltével-lapjával a sík-
ra, s a szemekre bomlik el ott, résre,
mely mindig is rajta állott, és cse-
rébe az is most, mind, nekipusztul.*